

bestemmes af Udlandet. Nu er De danske Sukkerfabrikker indgaaet paa en Overenskomst, hvorved de overlader til det danske Forbrug Sukker til en Pris af 33—34 Øre pr. Pund, tror jeg, det er. Men i Norge koster Sukker 76 Øre. Prisen paa det udenlandske Marked vil bringe dansk Sukker op i en mægtig Pris, og lad os saa opkøbe det, lad os sælge det til den fair price, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) omtalte, og lade Staten bære Tabet. Men hvorfor skal vi standse ved Sukkerindustrien? Er der nogen som helst Grund til ikke at foretage noget lignende overfor Skotøjsindustrien, hvor man har set en stor Eksport, og hvor man derfor frygter for en Stigning i Priserne herhjemme? Denne Industri er ved en Overenskomst gaaet ind paa at holde Priserne herhjemme nede og ikke lade dem stige med de udenlandske Tilbud. Hvorfor skal vi ikke give denne Industri fri, indkøbe Fodtøj og fordele det med Tab? Jeg vil sige de Herrer, at ved deres Politik fører vi i Sandhed Staten ind i en En-gros-Forretning af Betydning, en En-gros-Forretning, som bagefter vil komme Statsborgerne dyrt at staa.

Det forekommer mig dog at være en naturligere Vej at gaa, dels ved Overenskomst, som det har kunnet lade sig gøre paa nogle Omraader, dels ved en Fastsættelse af Maksimalpris, som det har kunnet lade sig gøre for andre Omraader, at skaffe rimeligere Priser indenfor det danske Omraade og saa, hvor Undtagelsestilfælde er til Stede, hvor saadanne Foranstaltninger undtagelsesvis vil ramme enkelte haardere end andre, da at afhjælpe det. Det er derfor, vi har ment, at vi overfor de jyske Egne, hvor der særlig er Grund til at mene, at Maksimalprisen vil ramme haardere end andre Steder, kunde komme til Hjælp. Paa hvilken Maade vil nu Omfanget af saadanne Undtagelsestilfælde sammenlignet med den øvrige Politik stille Staten? Jeg har undersøgt Forholdene for de 15 Kommuner i Viborg og Ribe Amter, ved hvilke der fandt en Eftertælling Sted, og jeg er derefter kommet til det Resultat, at for disse 1,300 smaa Ejendomme var der højst 600 Tdr. Korn tilsammen; der kunde tænkes anvendelige til Salg, det øvrige maatte forbeholdes til Beboernes eget Forbrug af Brødkorn fra November til næste Høst. Det er da givet, at overfører man dette Eksempel paa de øvrige kornproducerende Egne og tager ogsaa de mellemstore Landbrug med derovre, saa er det dog en mere overkomme-

lig og mere overskuelig Foranstaltning at søge at give disse Erstatning gennem Majs eller paa anden Maade for de Tønder Korn, som de har til Disposition. Den Vej er dog adskilligt mere fremkommelig end den, der vil lede os ind paa en Bane, hvor vi aldeles ikke kan standse ved dette ene: Brødet, men hvor vi vil føres videre ved berettigede Raab fra den ene og anden Industri om at stilles paa samme Maade: frit Løb for Prisen herhjemme til at blive saa høj, som Udlandet kan bringe den, Statens Opkøb af alle de Varer, som den danske Befolkning har Brug for, og Uddeling deraf til en fair Pris under den af Udlandet forhøjede Pris.

Jeg tror derfor, at de Medlemmer af Folketinget, som staar bag de to Paastande paa Overgang til Dagsordenen, skulde betænke sig vel paa at træde frem til Fordel for en Politik af denne Art. Det er en Hasardpolitik, intet som helst andet, man derved lader Landet komme ind i. Regeringen maa derfor anmode Tinget om at vedtage den Paastand paa Overgang til Dagsordenen, som er foreslaaet af det ærede Medlem fra Lejre (Niels Frederiksen). Højres Paastand paa Overgang til Dagsordenen erklærer Tinget rede til Drøftelse af de Veje, man skal gaa, og i de Udtalelser, som Ordføreren for denne Dagsorden fremsatte, syntes at ligge, at saadanne Overvejelser ikke havde kunnet finde Sted før. Jeg maa da minde Tinget om, at naar som helst det høje Ting havde ønsket en Forhandling om denne Sag, havde Regeringen været rede dertil, saaledes at intet kunde have været forsømt indtil dette Øjeblik. Der har flere Gange under Debatten om Fodringsspørgsmaalet været Lejlighed til at fremsætte Anskuelse om, hvilke Veje man burde gaa. Nu at ville afbryde den Politik, som er tilkendegivet gennem de nu trufne Foranstaltninger, vilde ikke være noget som helst andet end at kaste os ind i et fuldkomment Virvar paa dette Omraade, og det kan Regeringen for sit Vedkommende ikke tage Ansvar for.

Niels Frederiksen: Den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) afbrød Indenrigsministeren med den Bemærkning, at han aldrig havde modsat sig Indkøb af Sæd paa Statens Regning. Jeg er meget forbavset over, at det ærede Medlem ikke kan huske sin egen Stilling i Kommissionen til et saa vigtigt Spørgsmaal som dette. Det ærede Medlem vil paa Side 91 i den omdelte Hvidbog kunne se, at baade han og